

—Y donchs, Antonieta, ¿qué fa 'l noy?
 —De la mateixa manera; patint los set *calzels*.
 —Ay, bon Deu! Qué ja es á la *baixada*?
 —No, tot just fa cinch días que se li declará la verola.
 —Oh, donch are no hi ha por. La *pujada*, ray, la *baixada* es la perillosa; es quan la majoria hi petan.
 —Vol gir!
 —Si, filla, si. Miris, la darrera noya que se 'm va morir, que es la que fa catorze, va resistir fins al mateix punt en que va finir.
 —Si que 's estrany!
 —Oy tal. Sols dos días li faltavn per acabar la *baixada*.
 —Lo meu no crech que puga resistir tant.
 —Qui sab! de vegadas... ¿qué li donan?
 —Lo que va receptá 'l metge, y á mes lo *senyo* tot sovint, conforme va dirme la senyora Pepa.
 —La d' aquí 'l cantó!
 —Qu' está *embacónat*?
 —No, com es tan menut...
 —Mal fet. Veu, lo meu, si se 'm va morir, jo estich ab l' *aldeya* que va ser perque tampoch era *embacunat*. Aixó de la *embacuna* fa miracles: fins es bo pe 'ls *encostipats* y 'l reuma.
 —Ho crech: pero ara ja no hi som á temps.
 —An *fin*, com ha de ser, paciència. No plori, dona, per 'xo, no plori; pensi que no es vosté solá la que pateix en lo mon.
 —Si, pero...
 —Per una mare tot son penas. Conformitat... y... *andemés*, si per *res may* soch bona, ja ho sab, disposi...
 —Moltas gracias.
 —Me 'n vaig, que no fos cas que 'l de casa hagués vingut del treball, que 'm mouria un escándol.
 —Vagi, vagi; no estigui per mí.
 —Si, si, vaig. *Andamés*, si may tenen algún altre criatura...
 —Ay, no, no!
 —Prou: vosté es jove... Miri, jo n' he tingut catorce.
 —Deu me 'n quart!
 —Filla, aixó va á la voluntat de Deu.
 —Ay, no, no.
 —An *fin*, tan si 'n tenen com no, creguim, *embacónil*, *embacónil*.

—Qué te, Antonieta, que la veig tan entristida?

—Qué vol que tingui! Lo noy que s' está morint.

—Qué te?

—La verola.

—Qué 'm diu ara! vol callar!

—Ja fa onze días.

—No ho sabia, no ho sabia! Creguin que de haverho *ensapigut* abans, m' hauria posat á la seva *indisposició*; ara no puch, ara tinch que entrega cada dia dotzena y mitja de cal-sotets, y no 'm queda temps ni per fer un estornut.

—Gracias, gracias per aixó.

—Cregui que ho sentó molt no poguerla servir, pero filla d' un modo ú altre 'ns tenim de guanyá las caixaladas.

—Per ara no hi ha necessitat...

—Filla, jo soch una dona que sempre estich á la *indisposició* de tothom. Si no que ho digui la Paula ¿sab? aquella que te berrugas al nas.

—Si, si (no la conech.)

—Donchs cuan va morirseli l' home jo 'l tenia de vetllar, perque m' agrada fer un favor pero filla, aquell mateix dia vaig tenir de marxar á Reus per un negoci de familia.

—Si, si.

—Com jo entench una mica de tot, tinch molta feina, sempre soch mol demanada; m' agrada tant fer favors, que, quan no puch ferne, sempre dono un concell: aixó prova lo servicial que soch. Per lo tant, si vol salvar al seu noy, fassi lo que li diré.

—Digui, digui.

—Agafi un tros de cansalada rancia, la posa á sol y á sarena y la fa bullir dugas horas; *ven-cabat* li dona á beure al seu noy sempre que n' hi demani.

—Si no enrahona.

—Be, vuy dir sempre que conega que te set.

—Ah!

—*Emprés* d' aixó, lo destapa be y li posa al ventre, cada dia, una truyta de bledas ab pansas y pinyonets.

—Vol dir!

—Vuy dir, si.

—Es qu' are ja es á la *baixada*.

—En l' *embaxada* está? Millor, millor.

—Millor, diu! Donchs á mi m' han dit...

—Deixils dir, deixils dir. ¿Qué sab la gent! *Encalculi* vosté una cosa: quan se cansa més *pujant* una *pujada* ó *baixant* una *baixada*?

—Me sembla que á la *pujada*...

—Donchs, filleta de Deu tregui l' *enconsequencia* ab lo noy.

—Me sembla que...

—Creguim, fassi lo que li dich y deixis de taleyas: la cansalada, la truyta, y de passada porti un ciri de tres lliuras á la Bonanova.

—Bueno, bueno.